

uvádza francúzsku komédiu spoločnosti StudioCanal

RODINA NA PRENÁJOM

/Une Famille à Louer/

Scenár a réžia: **Jean-Pierre Améris**
Scenár: **Jean-Pierre Améris, Murielle Magellan**
Produkcia: **Nathalie Gastaldo, Philippe Godeau**

Hrajú:

Benoît Poelvoorde
Virginie Efira
François Morel
Philippe Rebbot

V KINÁCH OD 28. JANUÁRA 2016

© STUDIOCANAL

OBSAH

Do slovenských kín prichádza ďalšia vydarená francúzska komédia, ktorej ústrednou témou je, ako inak, rodina...

Paul-André je nsmelý a uzavretý muž v stredných rokoch. Je síce bohatý, no osamelý. Takýto život ho jedného dňa definitívne omrzí a rozhodne sa “zaobstarat” si rodinu. Violette je energická žena tiež v stredných rokoch, ktorá sa ocitla vo finančnej tiesni. Hrozí jej, že príde o strechu nad hlavou či dokonca o svoje dve deti! Paul-André jej preto dá šialený návrh: vyrovná všetky jej dlžoby a na oplátku si “prenajme” jej rodinu. Dostane tak možnosť vyskúšať si rodinný život na vlastnej koži... v dobrom aj v zlom!

ROZHOVOR S REŽISÉROM JEAN-PIERROM AMÉRISOM

Týmto filmom sa vraciate ku komédii...

Je to môj desiaty celovečerný film a druhá komédia. Prostredníctvom komédie dokážem o sebe otvorenejšie rozprávať. Podobne, ako moja predošlá komédia, *Láska s vôňou čokolády*, aj *Rodina na prenájom* je značne autobiografická.

Je téma rodiny pre vás dôležitá?

Až doteraz som sa touto témou zaoberal v menšej miere a často z perspektívy konfliktu a vzájomného neporozumenia medzi deťmi a ich rodičmi. Nikdy som túto tému nespracoval tak priamo, ako v prípade filmu *Rodina na prenájom*. Podobne ako Paul-André, aj ja som kedysi vnímal rodinu ako skupinu ľudí, ktorí na seba len neustále kričia. Musím priznať, že to bol dosť negatívny pohľad!

Zmenili ste odvtedy názor?

Môj pohľad na vec sa zmenil vďaka Murielle Magellan, spoluautorke scenára filmu. Spoznali sme sa v roku 2008 keď sme pracovali na televíznej adaptácii *La joie de vivre*. Bol to veľký projekt o zložitých vzťahoch v rodine no a my dvaja... sme sa do seba zamilovali! Odvtedy som túžil nakrútiť film o vzťahu dvoch úplne odlišných ľudí. On je starý mládenec v strednom veku so sklonsmi k depresii a obsesii. Ona je nebojácna a pozitívne zmýšľajúca matka, žena veľmi podobná Murielle. V roku 2011 som vymyslel úvodnú scénu. Starší zámožný frfloš, ktorý nikdy nemal rodinu, stretne slobodnú matku zmietajúcu sa vo finančných ťažkostiach. Ponúkne sa, že vyrovná všetky jej dlhy, ak ho zasväti do rodinného života. Následne sme s Murielle začali písať scenár a každý doňho vložil to svoje – ja pesimizmus a ona optimizmus. Popretkávali sme to drobnými detailmi zo života, ktoré nás inšpirovali, ako napríklad, keď si môj nevlastný syn mylil obývačku so športovým ihriskom! Často hovorím, že tento film je príbehom muža, ktorý sa postaví zoči-voči „chaosu“ vo svojom živote, no Murielle ma vždy poopraví, že „zmenám“ vo svojom živote...

Do akej skupiny by ste Rodinu na prenájom zaradili?

Je to romantická rozprávka. Milujem príbehy, v ktorých muži a ženy vďaka láske

objavia slobodu, počnúc *Kráskou a zvieratom* až po *Pretty Woman*. Aby som to ale upresnil, chcel som nakrútiť romantickú komédiu, v ktorej budú zohrávať dôležitú rolu deti. Príliš často sa stáva, že deti sa v komédiách tohto typu objavia len okrajovo alebo vôbec. Vo veku 50 rokov som objavil otcovstvo vďaka môjmu nevlastnému synovi a chcel som to preniesť na filmové plátno. Paul-André objaví všetko naraz: lásku k žene a city k jej dvom deťom. To je pomerne intenzívny začiatok!

Ako vznikla Violetina rodina?

Chcel som, aby to bola zmiešaná rodina. Violette má deti od dvoch rôznych otcov, čo evokuje vášnivé milostné aféry s mužmi, ktorí rýchlo vyparili z jej života. Chlapec je mulat a dievča je práve v puberte. Obaja detskí herci boli skvelí. Matka Paula-Andrého mi pripomína matku ženy, ktorú stvárnila Tippi Hedren v Hittchcockových *Vtákoch*. Je to typ ženy, ktorá nedokáže byť milujúca a láskavá. Komorník Paula-Andrého, ktorého si zahral François Morel pripomína toho Batmanovho!

Zvolili ste dosť štylizovaný prístup.

Už pri mojich minulých filmoch som sa pohrával so štylizáciou, vytváral som drobné svety, ktoré boli zakaždým odlišné. V tomto prípade som ich chcel, aby boli hravé, pretože tento muž a táto žena sú ako deti stavajúce si domček z kariet. On zariskuje, keď opustí svoj „château“ a ona, keď súhlasí s jeho neobvyklým návrhom. Nie je tam nič z reálneho života, ani jedna ulica či auto. Je to rozprávka odohrávajúca sa v troch domoch: vo vile Paula-Andrého, u Violette a v dome Violettinej matky. A samozrejme v opustenom kiosku, kde Paul-André nakoniec vyzná Violette lásku, čo je klasické romantické miesto.

Čo bolo vašou inšpiráciou pri výprave filmu?

Boli to najmä domy z amerických a britských filmov, ako napríklad dom z filmu *Erin Brockovich*. Mal jedno podlažie a rozľahlý interiér, ktorý umožňoval kamere zachytiť hĺbku priestoru, na rozdiel od domov vo francúzskom štýle, kde neustále narážate do steny! Pomerne dlho sme hľadali vhodný dom a nakoniec sme ho našli na predmestí Paríža. Nakrútili sme tam exteriérové scény. Interiér Violetinho domu

bol postavený v štúdiu, podobne ako staré americké komédie Franka Capru či Gregoryho La Cavy zo 40-tych rokov. Aby sme dokázali urobiť širokouhlé zábery, museli sme nakrúcať v štúdiu.

Ako by ste opísal Violette?

V prípravnej fáze nakrúcania som pustil Virginii Efire dva filmy: *Erin Brokovich* a Felliniho *Cabiriine noci* s Giuliettou Masina. Violette je podobný typ ženskej hrdinky: má trochu prehnané reakcie, miestami pôsobí až vulgárne, ale nie príliš. Je to typ hrdinky, ktorá ma dojíma z pohľadu jej neuvážených a až detinských reakcií. Violette síce nie je až taká nóbl žena, ale nám to nevadí.

Prečo sa živí práve ozdobným vyrezávaním zeleniny?

Aby sme ukázali, že má talent. Ľudia vždy majú niečo, čo ich odlišuje od ostatých. Pre mňa sú dôležité aj tie najmenšie náznaky, drobné reakcie v určitých situáciách. Ide o to, aký je ich výsledok. Je to zároveň spôsob, ako bližšie nahliadnuť do organizácie v rámci rodiny a pochopiť role, ktoré vás rodina núti prijímať. Vezmite si napríklad scénu z pikniku, kde je Violette v roli poctivej dcéry, ktorú si každý jemne doberá. Členovia rodiny ju majú tak trochu za „tú blbú“ a ona automaticky prijíma túto rolu. Všetci sme sa niekedy ocitli v situácii, kedy niekto z rodiny utrúsi zlomysel'ný komentár a potom dodá: „Ved' som žartoval!“ Je v tom určitá pasívna agresivita. Avšak „tá blbá“ Violette má nevšedný, poetický talent. Môj film nie je elégiou na rodinu, ale skôr na to, čo pre každého z nás predstavuje. Myslím, že to bol práve Coluche, kto povedal: „Najlepšia rodina je tá, ktorú si vymyslíte.“ A najlepšie takú, ktorá sa vymyká pravidlám a je plná života.

Vo filme tiež otvárate otázku neistoty...

To, že ide o štylizovanú komédiu ešte neznamená, že obíde každodennú realitu v rámci spoločnosti. Violette musí neustále čeliť ponižovaniu zo strany svojho okolia. Je atraktívna, avšak bez peňazí. Cíti, že musí ponúknuť o čosi viac, aby zohnala prácu. Dokonca si myslí, že aj Paul-Andrému ide len o to jediné. Je prekvapená, keď zistí, že to s ňou myslí úprimne a nemá v úmysle dostať ju do postele.

Napísali ste rolu Paula-Andrého na mieru pre Benoïta Poelvoordeho?

Áno, presne jemu na mieru. Veľmi dobre sa mi s ním spolupracovalo na filme *Láska s vôňou čokolády*. Je príjemné si s hercom zopakovať spoluprácu. Benoît je mi blízky, nehovorím, že je ako ja, ale sme určitým spôsobom prepojený a vie, ako interpretovať moje myšlienky. Postava Paula-Andrého má niečo z nás oboch. Keď máte 50 a ste bezdetný, pohybujete sa na hranici medzi strachom a túžbou vytvoriť si s niekým puto. Benoît tak pôsobí od začiatku do konca svojou citlivosťou a dobrotou a za to má môj obdiv. Je ťažké udržať ľahkosť vo filme. Ľahkosť mi nie je úplne prirodzená, ale pracujem na tom. Aj v osobnom živote aj v mojich filmoch!

A Virgine Efira?

Bola jasnou voľbou. Videl som ju v komédii *It Boy*. Je to skvelá herečka, pripomína mi americké herečky zlatej éry, akými boli Carole Lombard či Ginger Rogers. Je plná života, vyžaruje z nej energia a nebojí sa zahrať si jemne vulgárne postavy. Navyše má belgický humor, podobne ako Benoît, ktorý milujem.

Utkvela vám v pamäti nejaká situácia z nakrúcania, na ktorú spomínate s úsmevom?

Scéna, v ktorej Violette hovorí vymyslenú historku o tom, ako stretla Paula-Andrého a rukou si začne chytať krk. Nezabudnem na ten pohľad na tvárach detí a ako ona a Paul-André odrazu zneisteli. Bola radosť pozeráť sa nich, ako si tú scénu užívajú.

ROZHOVOR S HEREČKOU VIRGINIE EFIRA

Aký je Jean-Pierre Améris režisér?

Vášnivý! A vie, ako túto vášeň preniesť do tímového projektu, akým je film. Počas nakrúcania sme cítili vzájomnú súdržnosť. Potrpí si na detaily a je neuveriteľne dôkladný! Má o filme presnú predstavu, vníma každú jednu maličkosť a jeho režírovanie má dokonalú choreografiu. Premieta si v hlave pohyb našich tiel v priestore a hovorí nám, ktorým smerom sa uberať. Nasledujeme jeho inštrukcie tisíckrát za sebou až si ich prestaneme uvedomovať a ide to prirodzene. Kamera je

síce neustále prítomná, no vďaka nemu ju prestávajú vnímať. V scéne s rodinným piknikom sme sedeli 15 okolo stola. Počas nakrúcania povedala herečka na opačnom konci stola, že vôbec nepočuje, čo hovorím a že by som mala rozprávať hlasnejšie. Jean-Pierre jej na to odvetil: „Ak nepočuješ, čo ti hovorí, urob to, čo by si spravila v reálnom živote a povedz ‘Prosím?’“ Rád hľadá vo veciach pravdivosť a to je úžasné. Nie je v tom improvizácia, len sa o slovo hlási skutočný život.

Aké bolo zahrať si po Benoîtovom boku?

Ak existuje človek, v ktorom by ste nenašli ani štipku ješitnosti, je to Benoît. Nikdy by ani len nepomyslel na to, presadiť si vlastné ambície a záujmy na úkor iných. Keď hrá, hrá spolu s vami a do svojej role sa dostáva oveľa skôr, než zaznie „akcia“. A vy ho v tom nasledujete. Niektoré scény som si vopred premietala v hlave a emočne sa na ne pripravovala. Keď som sa však ocitla zoči-voči Benoîtovi, všetko sa razom zmenilo. Inšpiruje vás, vyvoláva vo vás prirodzené emócie, chcete sa smiať a plakať zároveň. Každý deň som si vravela, aké mám šťastie, že som sa ocitla na pláci s ním a so Jean-Pierrom. A samozrejme s detskými hercami, ktorí hrali moje deti. Na konci nakrúcania som si po prvýkrát, odkedy som herečka, pomyslela: „Škoda, že už viac nemôžem byť Virginia.“